

ד ר ר

הטומים וכואבים אנו עומדים כאן היום ומלווים אותך בדרכך האחרונה.
בולדת, לפני 28 שנים - בן למשפחת הייטלנד הענפה. גדלת עמנו -
ילד יפה, גבוה, רגיש ואוהב. כמונו - עברה עליך ילדותך בצל האירובים
ולנוכח הצוף הבהיר של הכרמל.

היית ערבי, פיקח וצלול, בגיל 14 גיל הבעורים, ראינו איך אתה מסתגר
לאטך, שותק ומכופף קומתך.

לאט לאט השתלטה עליך המחלה - ואולם אנו המשכנו לאהוב אותך. ליווינו
אותך לאורך הדרך, ביסינו לעזור, לנמון ולהבין. ראינו אותך
בהתלבטויותיך והתחבטויותיך.

למרות כל הספקות והשאלות - בשארת תמים, צלול, חכם ומבין.
היית ער לחלוטין לעולם שמסביבך ולקורה בו ובשארת איש שיחה מעביין
ובעים.

חבריך אהבו אותך ושמרו אתך על קשר כל הזמן הזה.
ייחכן ועכשיו מצאת סוף סוף את השלווה המיוחלת.
אנו, שבשארנו בלעדך, בתגעגע ומיד אל עיניך הגדולות, החיוך החם
שלך וטוב לבך האינסופי.

בידידות עמוס.

י ה י ז כ רך ב ר וך

(דברים שבאמרו ליד הקבר ע"י עמוס כהן)

אתמול עכשיו וגם מחר
אתה תהיה תמיד חופשי
כעץ בטוֹע במדבר
כציפור תפרח חופשי.

ההולך והעוף, והישן במלון אורחים
ועל גור החם, פירפור שמיכת הקיץ
הרועד והרוח, מכפור הלילה בדרכים
אל עפרך ישוב, אפילו על בירכיים.

אתה הוא הטבע
הטבע זה הצבע שבך
את היונים אהבת
על הסוסים רכבת
כשיבולת בשדה חיטים
זה אתה.

ראינו פעם איך הוא שב. לנשום עמוק אבק דרכיו
בחולצתו וסנדליו פנה ללכת.

אותם עפר ואבנים; אותו השקט במלחה.

והיבה השחר מפציע

ציוץ ציפורים באוויר

יום חדש בולד על הארץ

לך זה, אותו יום ממש.

שמענו פעמי רגליו, ממרחקים בערבה

והד עצוב ואת הרוח הרודפת

הוא יעבור במרחבים, האפורים עושה אבק

עד שימצא לו, מחסה בצל האבן.

מעגל שלם

כי אל הטבע עברת

כולך אתה גופך ובשמתך.

בתן יונתן

אבוש מחסיר פעימה, בוחן מחשבה

לא מבין איך? למה, וכיצד?

אבל אתה עכשיו חופשי

נמצא בכל מקום

והמקום קורא בך דרור.

(סיר שהוקרא ליד הקבר ע"י עמוס כהן)

אמציה דינאי

נערכה אזכרה לדרור הירשגלגל שנה לפטירתו

להלן זכרונות שנאמרו והוקראו ליוז הקבר ע"י בני המטעחה

1.8.89

דרור חמוד,

מתגעגעים אליך, אל חיוכך ואל צחוקך המתגלגל והסוחף.

מתגעגעים לכבודיים בהם אוחזו כיבית.

מתגעגעים לדרור היליז פרח המתולתל והמתוק

מתגעגעים לדרור הצער המבטח דקויות ראייתו בציון, פסול,

צלום, בגינה ובאחוזה לחי ולטבע.

מתגעגעים אליך מאד, דרור.

נורית

דרור יקר,

שנה חלפה מאז נולדת

שנה עברה מאז בוחנה המכה

הרבה איך ומה ולמה בשאר לבו האוהבים

לזאול עצמבו ראת האלוהים.

הרבה אמיחות בתגליל במעטה

הרבה רגישות ועמק שלא בודעו

רוח שלו גבורה, רוח נול אמובה

רוח סל ידיעה ושל יאוש ואהבה.

כל טבעת והאין יש בהם מיוחדות

טאזי אפשר להתעלם ממנה.

יש בהם בטוי עליזון לחיות התפיסה

לעמק ההבנה וליאוש המתלוח אליהם.

יש בהם הבנה בהורה ובהירה

והוסר ארזים בורא.

יש בהם תפיסה בלתי אמצעית

של הבעטה וראית המתרון

ראיה מפורקת וברורה.

שוקה

ג א ר ה

אפילו טלעים בשברים, אני אומר לך

ולא מחמת זקנה.

שבים רבות הם שוכבים על גבם בחם ובקור,

שבים כה רבות.

כמעט בוצר רושט של שלוח.

אין הם זזים ממקומם, וכך נסתרים הבקיעים.

מעין גאזה.

שבים רבות עוברות עליהם באפיה.

מי שעוהיד לשבור אותם

עדיין לא בא.

ואז האזוב משגשג, האצות גרסות

והיט מגיה וחוזר.

ודומה הם לילא חבועה.

עד שיבוא כלב-ים קטן להתחוכך על הסלעים.

יבוא וילך.

ופתאום האבן פצועה.

אמרתי לך כשסלעים בשברים זה קורה בהפתעה.

ומה גם אנשים.

דליה רביקוביץ

4.8.1989